

BRÁNA DO SVETA PRÍŠER

William Hope Hodgson

Prípady detektíva Carnackiho
– najslávnejšieho vyšetrovateľa
paranormálnych záhad

EUROPA

BRÁNA DO SVETA PRÍŠER

William Hope Hodgson

EUROPA

William Hope Hodgson: Brána do sveta príšer

Z anglického originálu *The Casebook of Carnacki*

preložila © Lucia Hrabětová 2015. Doslov © Peter Uličný 2015.

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabc 2015.

Ako trinásty zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o., Bratislava 2015.

Redakčná úprava © Martin Plch. Korektúry Viera Juríčková.

Prvé slovenské vydanie. Počet strán 216.

Sadzba © Milan Beladič 2015. Tlač – Tlačiarne P+M, Martin.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľov autorských práv.

Europa Publishing House

Bratislava, Slovak republic

objednavky@vydavatelstvo-europa.sk

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-15-7

Prekladateľka ďakuje Literárnemu fondu
za udelenie štipendia na dokončenie rukopisu

Knihá vychádza vďaka finančnej podpore
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

V SPOLUPRÁCI
S MINISTERSTVOM KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

William Hope Hodgson

Zväzok 13

Neviditeľná bytosť

Carnacki sa práve vrátil do svojho domu v Cheyne Walk. Dozvedel som sa o tom z veľmi stručného a čudného odkazu na pohľadnici, ktorú som si, pre istotu, ešte raz prečítal. Tá pohľadnica slúžila zároveň ako pozvánka a Carnacki ma ňou pozval na siedmu hodinu večer na návštevu vo svojom dome. Vedel som, tak ako aj úzky okruh jeho priateľov, že sa posledné tri týždne zdržiaval mimo Kentu, avšak okrem toho sme o ňom dlho nič nepočuli. Carnacki bol neuveriteľne strohý, tajnostkársky muž a rozprával len vtedy, keď bol na to pripravený. Ak sa občas rozhodol, že nám niečo povie, poslal mne, ako aj ďalším trom svojim priateľom – Jessopovi, Arkrightovi a Taylorovi – odkaz alebo telegram, aby sme prišli. Všetci sme vždy ochotne prijali jeho pozvanie a po skromnej, ale starostlivo pripravenej večeri sa Carnacki usadil do svojho veľkého kresla, zapálil si fajku a čakal, kým zajmeme svoje zvyčajné miesta. Až potom začal rozprávať.

V ten večer som k nemu prišiel prvý a našiel som ho, ako potichu sedí, fajčí a číta noviny. Postavil sa, pevne mi potriasol rukou a mlčky mi ponúkol stoličku. Potom sa opäť usadil.

Tiež som mlčal. Poznal som toho muža pridobre, aby som ho otravoval otázkami alebo taľafatkami o počasí, a tak som sa len posadil a zapálil si. Netrvalo dlho a zjavili sa aj ostatní hostia. Po ich príchode sme vo veselej a čulej nálade asi hodinu jedli.

Ako bolo zvykom, Carnacki sa po večeri usadil do svojho pohodlného kresla, naplnil si fajku a zamyslene z nej poťahoval, hľadiac na blčiaci oheň v krbe. Každý z nás sa svojim vlastným spôsobom pohodlne uvelebil, ak to môžem takto nazvať, a čoskoro na to sa Carnacki rozhovoril. Vynechal všetky úvodné zdvorilostné frázy, aby sa dostal priamo k podstate príbehu, ktorý nám chcel vyrozprávať.

„Práve som sa vrátil z Burtontree, zo sídla sira Alfreda Jarnocka, ktorý býva v Južnom Kente,“ začal rozprávať

a pritom neodtrhol pohľad od ohňa v krbe. „V poslednom čase sa tam začali diať tie najneuveriteľnejšie veci a George, najstarší syn sira Jarnocka, ma telegramom požiadal, aby som k nim čo najrýchlejšie zašiel a zistil, či im budem schopný aspoň trochu pomôcť. A tak som k nim vybral.

Po svojom príchode som nad'abil na starú kaplnku, ktorá tvorila súčasť ich zámku a oddávna sa povrávalo, že v nej straší. Ako som zistil, majitelia boli na túto jej povesť, ktorá kaplnku odlišovala od iných, nesmierne hrdí až do chvíle, keď sa prihodilo niečo veľmi neprijemné, čo im pripomenulo, že rodinní duchovia nemusia byť vždy len priateľskí a ako som si dovoľil poznamenať, nie sú nám vždy len na okrasu.

Viem, je to trochu komické, ak počujete, že sa nejaký nadprirodzený jav, ktorý už dlhé roky budí rešpekt, stane nečakane nebezpečným. Navyše táto legenda o strašidelnej kaplnke sa všeobecne považovala len za obyčajnú starú rozprávku. Avšak, keď sa zotmie, vyvoláva tento neveľmi dôveryhodný príbeh úplne iné pocity.

Nech je to už tak či onak, nepochybujem, že tá, ako by som ju nazval, strašidelná bytosť, ktorá v kaplnke prebýva, sa nečakane stala nebezpečnou – priam smrteľne nebezpečnou – po tom, čo v nej jednej noci takmer na smrť dobodala starého komorníka nezvyčajná dýka.

V skutočnosti mala táto dýka len *zastrašit'* ľudí. Podľa rodinnej historiky mala zabiť každého votrelca, ktorý by sa do kaplnky odvážil vstúpiť po západe slnka. Avšak ľudia brali túto povesť rovnako vážne ako množstvo duchárskych príbehov, ktoré zvyčajne ani nie sú *skutočne* strašidelné. Chcem tým povedať, že väčšina ľudí nevie celkom presne, nakoľko má týmto nadprirodzeným alebo abnormálnym historikám veriť a spravidla sa im nikdy v živote nenaskytne príležitosť, aby to zistili. Čo sa týka pravdivosti strašidelných príbehov, ako iste dobre viete, sám patríam k veľkým skeptikom. Považujem sa však za prísne nezaujatého skeptika. Keď posudzujem pravdivosť alebo nepravdivosť týchto príbehov, nevychádzam len zo svojho subjektívneho presvedčenia, ako to robia mnohí hlupáci a čo viac, ešte sa týmito nezmyslami aj

chvália. Kým všetky údajne strašidelné príbehy nepreskúmam osobne, neuverím, či sú pravdivé. Musím však povedať, že deväťdesiatdeväť prípadov zo sto sú číre výmysly. Ale ak by neexistoval ten stý prípad, nemal by som žiadne príbehy, ktoré by som vám mohol vyrozprávať.

Po tom, čo sa starému komorníkovi stalo, bolo zrejmé, že niečo na tej starej historke bude. Všetci navyše čiastočne verili, že komorníka dobodala práve táto čudesa dýka, či už s pomocou nejakej prirodzenej, no doposiaľ nevysvetliteľnej sily, alebo rukou neviditeľnej bytosti či príšery, ktorá nepochádza z tohto sveta.

Z vlastných skúseností som vedel, že komorníka pravdepodobne dobodala nejaký nebezpečný človek z mäsa a krvi.

Bolo teda prirodzené, že som najprv musel overiť túto možnosť. Dal som sa do práce a začal som prísne vypočúvať ľudí, ktorí by o danej tragédii mohli niečo vedieť.

Výsledky vyšetrovania ma nielen potešili, ale aj prekvapili. Poskytli mi skutočne dobrý dôvod domnievať sa, že som natrafil na jeden z tých veľmi zriedkavých, skutočných prejavov sily, ktorá existuje mimo tohto sveta. Aby som sa vyjadril jednoduchšie – nadľabil som na prípad, v ktorom skutočne straší.

Zistil som tieto skutočnosti: V jeden nedeľný večer sa v kaplnke zišla celá domácnosť sira Alfreda Jarnocka, aby sa ako zvyčajne zúčastnili na spoločnej rodinnej bohoslužbe. Viete, pastor slúži každú nedeľu v kaplnke dve omše vždy potom, ako odslúži verejnú bohoslužbu v kostole vzdialenom takmer päť míľ.

Keď sa skončili bohoslužby, pastor, sir Jarnock a jeho syn George sa chvíľu rozprávali v kaplnke a starý komorník Bellett zhasínal sviece.

V tej chvíli si pastor spomenul, že ráno zabudol na oltári svoju modlitebnú knižku, otočil sa a požiadal komorníka, aby mu ju priniesol, ešte než zhasne všetky sviece.

Dovoľte, aby som upriamil vašu pozornosť práve na túto dôležitú skutočnosť, pretože nám poskytuje naj dôveryhodnejšie svedectvo o tom, čo sa stalo počas tohto nezvyčajného

okamihu. Ako ste iste postrehli, pastor sa otočil ku komorníkovi, aby k nemu prehovoril, a tým strhol na pána Belletta pozornosť sira Jarnocka a jeho syna, ktorí sa pozreli tým smerom v rovnakom okamihu, keď dýka bodla starého komorníka – priamo pred ich očami a v plnej žiare sviec.

Hneď, ako som vypočul pána Georgea Jarnocka, ktorý odpovedal na moje otázky za svojho otca, využil som príležitosť a vyžiadal som si povolenie hovoriť s pastorom. Sir Alfred Jarnock bol príliš rozrušený z toho, čo sa stalo, a jeho syn nechcel, aby sa pridlho zdržiaval na mieste nehody.

Pastor mi veľmi jasne a živo vyrozprával, čo sa prihodilo. Bolo zrejmé, že nikdy v živote nebol vo väčšom úžase ako teraz. Celú udalosť mi detailne opísal – Belletta, ako vchádza do kaplnky, berie modlitebnú knižku a je úplne sám. Odrazu dostal *úder* odnikiaľ a nesmierna *sila* ho strmhlav odhodila do hlavnej časti kaplnky. Ako povedal pastor, bolo to, akoby vás odkopol kôň. Pastor na mňa intenzívne hľadel svojimi jasnými, starými, dobrotivými očami v snahe pochopiť, čo nedávno videl a čo bolo v rozpore so všetkým, čomu až doteraz veril.

Keď som od neho odchádzal, pokračoval v písaní, ktoré na chvíľu zanechal, aby sa mohol so mnou porozprávať. Nepochybne tvoril svoju prvú, veľmi netradičnú kázeň, ktorá mala od pravovernosti veľmi ďaleko. Bol to starý, dobrý pastor a ja by som si ju bol s radosťou vypočul.

Ako posledného som navštívil samotného komorníka. Bol, samozrejme, vo veľmi zúboženom stave; otrasený z toho, čo sa mu stalo, avšak nepovedal nič, čo by ma viedlo k domnienke, že šlo o nejakú silu mimo kaplnky. Minútu po minúte mi vyrozprával presne to isté, čo ostatní. Kráčal k oltáru, aby zahasil sviece a zobral odtiaľ pastorovu modlitebnú knižku, keď ho odrazu do ľavej časti hrude zasiahol silný úder a strmhlav ho odhodil do uličky.

Lekár skonštatoval, že ho zranila dýka, ktorá vždy visela nad oltárom a o nej vám podrobnejšie porozprávam o malú chvíľu. Zbraň ho našťastie zasiahla len asi jeden palec nad srdcom, hneď pod kľúčnou kosťou, ktorú mal

zlomenú dôsledkom obrovskej sily. Dýka mu prenikla telom až po lopatku.

Staručký úbožiak nevládal veľmi rozprávať a tak som ho nechal na pokoji; avšak z toho, čo mi povedal, bolo zrejmé, že v čase útoku nebola široko-d'aleko žiadna iná živá bytosť, čo mi nezávisle od Bellettovej výpovede potvrdili aj traja ďalší hodnoverní svedkovia.

Musel som prehľadať kaplnku, ktorá bola veľmi malá a neuveriteľne stará. Do tejto masívnej budovy sa dalo vojsť len jednými dverami a tie viedli priamo zo zámku a jedine sir Alfred Jarnock mal od nich kľúč. Dokonca ani komorník nemal duplikát.

Kaplnka mala podlhovastý tvar a oltár bol, ako býva zvykom, vpredu. V jej hlavnej lodi sa nachádzali dve hrobky; avšak pod oltárom nebola ani jedna. Oltárna časť bola prázdna, okrem niekoľkých vysokých svietnikov a zábradlia, ktoré ju oddeľovalo od hlavnej časti. Za zábradlím sa skvel mramorový oltárny stôl bez akejkoľvek pokrývky, a na ňom stáli štyri malé svietniky; na každom konci dva.

Zákerná dýka, ako ju volali miestni, visela nad oltárom. To pomenovanie sa mi páčilo, pretože pochádzalo zo starého pergamenu, ktorý popisoval dýku i jej údajné nadprirodzené schopnosti. Sňal som ju zo steny a podrobne si ju prezeral. Postupoval som veľmi metodicky. Bola asi desať stôp dlhá a dve stopy široká. Mala zaoblenú, avšak ostrú, tak trochu zvláštnu čepeľ. Bola to dvojsečná zbraň.

Jej kovové puzdro bolo veľmi neobvyklé a pokrývalo takmer celú rukoväť, ktorá veľmi nevhodným spôsobom dávala dýke tvar kríža. O tom, že šlo o úmysel, svedčila rytina ukrižovaného Ježiša na jednej strane, kým na druhej sa skvel latinský nápis: *Moja je pomsta, ja sa odplatím*. Bolo to vskutku kuriózne a desivé spojenie. Na čepeľi boli veľkým písmom vyryté slová v starej angličtine: *Strážim a útočím*. Rukoväť dýky zdobil vyrezávaný pentagram.

Bol to veľmi presný opis tejto zvláštnej, starej zbrane, ktorá mala mimoriadne znepokojujúcu povosť. Dokázala

údajne zaútočiť a smrteľne zraniť, či už sama od seba alebo v rukách nejakej neviditeľnej bytosti, každého nepriateľa Jarnockovcov, ktorý by sa po zotmení opovážil vkročiť do kaplnky. Teraz vám už môžem povedať, že skôr, ako som odtiaľ odišiel, mal som veľmi dobrý dôvod zahodiť svoje pochybnosti za hlavu, pretože som si odskúšal jej vražednosť na vlastnej koži.

Ako iste viete, v tomto bode svojho vyšetrovania som ešte stále pochyboval a považoval som existenciu nadprirodzenej sily za nepreukázanú. Medzitým som dôkladne prezrel každý kút v kaplnke. Pozorne som načúval a krok po kroku skúmal jej steny a dlážku. Mojej pozornosti neunikli ani hrobky.

Napokon som si požičal rebrík a pozorne som preskúmal aj strechu s krížovou klenbou. Kaplnku som prehľadával tri dni a v podvečer tretieho dňa som nadobudol istotu, že v nej neexistuje jediné miesto, kam by sa nejaká živá bytosť mohla ukryť. Taktiež som sa ubezpečil, že jediný vchod do kaplnky slúži aj ako východ a dá sa cezeň prejsť len zo zámku. Dvere kaplnky boli vždy zamknuté a ako som vám už povedal, jedine sir Alfred Jarnock mal od nich kľúč. Samozrejme, keď hovorím o tom, že kaplnka mala len jeden vchod, mám na mysli dvere, ktoré využívajú ľudia.

Aj keby som objavil nejaký iný vchod, či už tajný alebo nie, nepomohlo by mi to vysvetliť záhadu neuveriteľného útoku bežným spôsobom. Útok na komorníka, ako už viete, sa odohral priamo pred očami pastora, sira Jarnocka a jeho syna. Samotný starý Bellett si bol istý tým, že sa ho nedotkla živá bytosť... Ako tento neľudsky brutálny útok popísal pastor, prišiel *odnikiaľ*. Z ničoho nič! Nevyvoláva to vo vás čudný pocit?

A práve preto ma zavolali. Aby som prišiel na to, čo sa stalo.

Po dôkladnej úvahe som sa rozhodol konať. Sirovi Jarnockovi som oznámil, že chcem v kaplnke stráviť noc, aby som mohol nepretržite sledovať dýku. Avšak tento starý rytier

– drobný, zošúverený, nervózny mužiček – nechcel o tom ani počuť. Mal som pocit, že ako jediný nemal absolútne žiadne pochybnosti o existencii nadprirodzenej sily, ktorá sa v noci prehánala kaplnkou. Oznamil mi, že ju už zo zvyku každý večer zamyká, aby nikomu ani len nenapadlo z bláznivosti či neopatrnosti vystaviť sa nebezpečenstvu, ktoré môže po západe slnka v kaplnke číhať a nedovoliť, aby sa mi stalo to isté, čo komorníkovi.

Očividne to myslel vážne a vedel som, že ak by sa mi niečo stalo, nikdy by si neodpustil, že ma nechal pokračovať v pátraní. Preto som na neho už nenalieval. O malú chvíľu sa ospravedlnil so slovami, že sa necíti dobre, zaželel mi dobrú noc a odišiel. Nadobudol som pocit, že sir Jarnock je veľmi zdvorilý, avšak trochu poverčivý starý gentleman.

V tú noc sa mi však pri prezliekaní zrodil v hlave plán, ako dosiahnuť to, čo chcem – dostať sa do kaplnky po zotmení – a pritom neznevôzniť sira Jarnocka. V nasledujúci deň by som si mohol požičať kľúč, urobiť si z neho odtlačok a dať si vyrobiť jeho duplikát. Potom by som si mohol otvoriť dvere do kaplnky a urobiť to, čo som chcel.

V nasledujúce ráno som začal uskutočňovať svoj premyslený plán. Požičal som si kľúč so slovami, že si chcem počas denného svetla urobiť fotografie oltára. Keď som fotografovanie dokončil, vtlačil som kľúč do mydla, aby som získal jeho odtlačok, zamkol som kaplnku a kľúč odovzdal do rúk sira Alfreda Jarnocka. Z fotoaparátu som vybral použiteľnú fotografickú platňu, uložil ju do kazety a fotoaparát som nechal na mieste, pretože som chcel neskôr urobiť ešte jeden záber toho istého miesta.

Kazetu spolu s odtlačkom kľúča som vzal do Burtontree. Mydlo s odtlačkom som nechal v miestom železiarstve, ktoré fungovalo aj ako zámočníctvo. Zámočník mi sľúbil, že mi do dvoch hodín urobí duplikát. Počas toho som navštívil fotografa, u ktorého som mohol vyvolať svoj film. Nečakal som však, kým fotografie vyschnú a odišiel som so slovami, že sa po ne zajtra zastavím. Vrátil som sa po kľúč, ktorý bol na moju spokojnosť hotový, a vydal som sa na spiatočnú cestu.

Po večeri som si s mladým Jarnockom zahral biliard. Zabrало nám to niekoľko hodín. Napokon som vypil šálku kávy a pobral sa do svojej izby s ospravedlnením, že som neuveriteľne unavený. George prikývol a povedal, že sa cíti rovnako. Potešilo ma to, pretože som chcel, aby v dome čím skôr zavládol pokoj.

Dôkladne som za sebou zamkol a spod postele som vytiahol niekoľko kusov stredovekého brnenia, ktoré som si požičal zo zámockej zbrojnice a ukryl ich ešte pred večerou. Našiel som aj drôtenú košeľu s nejakou kapucňou, ktorá chránila celú hlavu.

Pripol som si brnenie a zistil, že je neuveriteľne nepohodlné. Navrch som si ešte obliekol drôtenú košeľu. O brneniach som dovtedy nevedel vonkoncom nič, ale v tej chvíli som pochopil, že som si zrejme nasadil dve brnenia naraz. Tak či onak, cítil som sa mizerne a nemotorne, akoby som bol uväznený vo zveráku. Nemohol som normálne hýbať rukami ani nohami. Vedel som však, že to, čo chcem urobiť, si vyžaduje určitú obozretnosť. Musel som sa nejako chrániť. Cez brnenie som si prehodil župan. Do jedného z bočných vreciek som ukryl revolver a do druhého som vložil vymeniteľný blesk. V ruke som niesol lampáš.

Hneď, ako som sa takto vystrojil, som vošiel na chodbu a načúval. Bolo zrejmé, že moja príprava trvala dosť dlho a hala so schodiskom bola v tomto čase ponorená do pokojnej nočnej tmy. Zdalo sa, že všade panuje ticho. Vrátil som sa k svojej izbe a zamkol som dvere. Potom som veľmi pomaly a hlavne potichu zišiel po schodoch do haly a zamieril do chodby vedúcej ku kaplnke.

Keď som sa dostal k dverám, vyskúšal som svoj duplikát kľúča. Pasať sa dokonale a o minútku som už bol v kaplnke. Zamkol som za sebou a ocitol sa v dokonalom tichu na mieste, ktoré osvetľovalo len slabučké svetlo odhaľujúce obrysy okenného skla v zhrdzavených olovených tabuľkách, čo ešte väčšmi zvýrazňovalo jeho temnotu a opustenosť.

Bolo by trúfale tvrdiť, že som sa necítil celý nesvoj. Práve naopak. Skúste si predstaviť, čo by ste prežívali, keby

ste stáli v tom temnom tichu a mysleli na legendu, ktorá o tom mieste kolovala, ako aj na skutočnosť, ktorá sa len pred niekoľkými dňami, presne na tom istom mieste prihodila starému komorníkovi. Povieť vám, keď som tam tak stál, veril som, že sa niečo neviditeľné blíži ku mne. Napriek tomu som musel dokončiť to, prečo som tam šiel. Pokúsil som sa zozbierať zvyšok odvahy a pokračovať v práci.

Najprv som zažal svetlo a potom som sa opatrne vydal na obhliadku kaplnky. Opäť som preskúmal každé zákutie, ale nenašiel som nič nezvyčajné. Pred oltárnym zábradlím som zodvihol lampáš a posvietil si na dýku. Visela nad oltárom, presne na svojom mieste, ale pamätám si, že som na ňu pozeral veľmi podozrievavo. Teraz som vonkoncom nepotreboval znervózňujúce myšlienky, ktoré by ma v práci brzдили a tak som sa ich usilovne pokúsil potlačiť.

So vzrastajúcim znepokojením a v bezútešnej samote som dokončil prehliadku. Zdalo sa, akoby na mňa doslova tlačila tiesnivá ponurosť tohto miesta a to ticho sa už nedalo vydržať.

Aby som ukončil svoje pátranie, prešiel som na miesto, kde stál môj fotoaparát otočený smerom k oltárnej časti. Z aktovky, ktorú som nechal pod statívom, som vybral kazetu a vložil ju do fotoaparátu. Prístroj som zakryl tmavým plátnom, potom som odkryl objektív, vytiahol blesk a stlačil spúšť. Vnútrajšok kaplnky na chvíľočku osvietil ostrý záblesk, ktorý rovnako rýchlo zhasol. Vo svetle lampáša som otočil kazetu, aby som mal novú fotografickú platňu pripravenú na ďalší záber.

Keď som skončil, zahasil som lampáš a sadol si na jednu z lavíc, ktorá bola najbližšie k fotoaparátu. Netušil som, čo sa stane, no mal som veľmi zvláštny pocit, takmer istotu, že sa čoskoro prihodí niečo veľmi zlé. Akoby som to tušil.

Hodinu som sedel v absolútnom tichu. Vedel som, koľko času ubehlo vďaka schátraným hodinám, ktoré sa týčili v diaľke nad stajňami. Bola neuveriteľná zima, pretože kaplnka nebola vykurovaná a nikde nebolo ani náznaku po nejakej peckej. Vôkol bol mrazivý chlad, a ten mi veru vonkoncom

nepomáhal pri premýšľaní. Cítil som sa ako ľudský slimák primrznutý zimou a strachom v úzkej ulite. Viete, mal som pocit, že ešte aj temnota okolo mňa sa chladivou rukou dotýka mojej tváre. Nevieť, či niekto z vás zažil niekedy niečo podobné, ale ak áno, potom asi tušíte, ako to človeka vynervuje. Znenazdania som mal hrozný pocit, že sa v tej kaplnke niečo hýbe. Nič som nepočul, no podvedome som vedel, že vnútri čosi je. Dokážete si predstaviť, ako som sa cítil?

V tej chvíli ma opustila aj posledná štipka odvahy. Rukami v brnení som si zakryl tvár snažiac sa ju ochrániť. Zmocnil sa ma hnusný pocit, že sa v tej temnote okolo mňa niečo vznáša. Strašne som sa zľakol! Keby som sa nebál hluku, kričal by som od strachu z plného hrdla. Náhle som niečo začul. V uličke čosi zazvonilo, znelo to ako tupé cinknutie kovu, ako kroky železných nôh, kráčajúcich po kameni. Sedel som bez pohnutia. S celej sily som sa snažil pozbierať zvyšky svojej odvahy. Ešte stále som si zakrýval tvár rukami. Vedel som však, že moja vnútorná odvaha čoskoro zvíťazí. Napokon som urobil veľmi odvážny krok a odkryl si tvár. Pozrel som sa smerom k temnote. Povieť vám, za tento čin pociťujem k sebe samému obrovský rešpekt, pretože v tej chvíli som vonkoncom nepochyboval, že ma čaká záhuba. Myšlienka na smrť bola však oveľa upokojujúcejšia ako vedomie, že som len ustrašený slaboch. Tento pocit mnou nečakane otriasol.

Nevieť, či som sa vyjadril jasne. Musíte chápať, že rešpekt, ktorý som k sebe pociťoval, nevychádzal z nezdravého egoizmu; ale vedzte, nemôžem predsa ostať chladný k postoju, ktorý som vtedy zaujal a veľmi mi pomohol. Mám tým na mysli, že keď som bol schopný odkryť si tvár len silou vlastnej vôle, dozaista si to zaslúži váš rešpekt. Samotný akt takejto odvahy je, podľa mojej mienky, obdivuhodný. Určite chápete, čo mám na mysli.

A viete, čo sa stalo? Nič sa ma nedotklo! Tak som sa po chvíľke ako-tak upokojil, ovládal vlastný strach a pokračoval v pátraní.

Dovolím si tvrdiť, že prešlo niekoľko minút, keď som opäť začul ten istý zvuk, tentoraz v oltárnej časti. Namojveru, krvi by ste sa vo mne nedorezali! Okamžite mi napadlo, že ten hluč môže vydávať dýka zavesená nad oltárom. Nebola to bohvieako múdra myšlienka, pretože dýka by nebola taká hlučná a ten zvuk bol prisilný. Viete si ľahko predstaviť, ako v tej chvíli pracovala moja fantázia. Teraz si však spomínam, že myšlienka zhmotnenej nemŕtvej bytosti, ktorá chce na mňa zaútočiť, mi ako možnosť nenapadla. Nepremýšľal som jasne. Myslel som na neviditeľné monštrum z iného sveta, ktoré sa snaží uchopiť tú dýku. Spomenul som si na pastoreve slová, ktorými popísal útok na komorníka... *odnikiaľ*. Povedal mi o mohutnej sile úderu, ktorú prirovnal k silnému konskému kopancu. Vidíte, aké nepríjemné myšlienky sa mi prehánali hlavou.

Bleskurýchlo som sa natiahol za lampášom. Našiel som ho vedľa seba na lavici a jedným jediným pohybom som ho zažal. Posvietil som si na chodbičku, hore a dolu okolo celého oltára, ale nevidel som nič strašidelné. Rýchlo som sa otočil a osvetlil som zadnú časť kaplnky. Potom som si posvietil okolo seba na všetky strany, hore na strechu a pozorne si obzrel mramorovú dlažbu. Nikde som však nezbadal nič, čo by vo mne vyvolávalo strach či zimomriavky. Bola to len tichá, studená, spiaca kaplnka. Dokážete si to predstaviť?

Kým som osvetľoval kaplnku, bol som na nohách. Teraz som však vytiahol z vrecka revolver, s obrovským sebaza-prením som opäť zahasil lampáš a sadol si, aby som v temnote pokračoval v hliadkovaní.

Zdalo sa mi, že uplynula pol hodina, možno aj viac, no žiaden zvuk som už nezačul, čo ma trochu upokojilo. Pomohlo mi, keď som si potom celú kaplnku prezrel s rozsvieteným lampášom a nezbadal nič znepokojujúce – dodalo mi to absurdný pocit bezpečia rovnako, ako keď si vystrašené dieťa v noci prehodí cez hlavu prikrývku a myslí si, že sa mu nemôže nič stať. Takéto zmýšľanie presne ilustruje nelogickosť môjho myslenia v danej chvíli, pretože, ako

viete, čokoľvek zaútočilo na starého komorníka, či už to bolo nejaké stvorenie, bytosť alebo vec; bolo to neviditeľné.

Predstavte si, ako tam sedím v úplnej tme; nemotorný v brnení, s revolverom v jednej ruke a lampášom v druhej, pripravený ho kedykoľvek rozsvietiť. A potom to prišlo. Po krátkej úľave od strachu sa ma opäť zmocnilo obrovské napätie, pretože som mal pocit, že niekde v tom desivom tichu kaplnky niečo počujem. Naťahoval som uši, ako sa len dalo, a od strachu som sa vôbec nehýbal. Na chvíľu som počul tlkot vlastného srdca. Čosi som začul! Teda, aspoň som si to myslel. Bol som si istý, že sa v uličke niečo pohlo. Sedel som napäto v úplnej tme a načúval. Kamkoľvek som pozrel, nevidel som vôbec nič, preto som nevenoval pozornosť tomu, čo mi vraveli moje oči. Aj keď som pozrel na nejasné obrysy špinavého okna nad oltárom, oči mi ponúkli len mizivé tiene, ktoré neustále blúdili kaplnkou nehlučne ako duchovia. V kaplnke vládlo až nezvyčajné ticho a ja som mal vtedy pocit, že sa zbláznim. Znenazdania som opäť niečo začul – aspoň som si to myslel – tentoraz oveľa bližšie. Bol to kradmý, opakujúci sa zvuk obrovských, tichých krokov, ktoré sa pomaly ku mne približovali.

Viete si vôbec predstaviť ten pocit? Dozaista nie. Nepohnute som sedel ako *prikovaný*; nehybný ako kamenné sochy na hrobkách. Moja fantázia začala pracovať a ja som zrazu tie kroky počul zo všetkých strán. Až kým som si náhle nevedomil, že nepočujem nič a nikdy som ani nič nepočul.

Prešlo niekoľko dlhých minút a ja som sa zrejme na chvíľku upokojil. Pamätám si, že som si dostatočne uvedomoval svoje pocity, pretože som vnímal *bolesť* v ramenách. Mal som také napäté svalstvo, že sa zrejme stiahlo, ako som tam nehybne sedel a hrbil sa. Viete, ešte stále som sa neuveriteľne bál; avšak mal som pocit, že mi už žiadne bezprostredné nebezpečenstvo nehrozí. Tak či onak, zdalo sa mi, že zlo, ktoré okolo mňa krúžilo, na chvíľu ustalo a ja som pocítil určitú zvláštnu úľavu. Nedokážem lepšie vyjadriť svoje pocity, pretože tomu sám celkom nerozumiem.

Nemyslite si však, že som tam sedel úplne pokojne. Bol som neuveriteľne napätý, srdce mi bilo rýchlejšie ako zvyčajne, v spánkoch mi pulzovala krv a v ušiach sa ozýval temný hukot. Zdalo sa mi, že nepočujem úplne jasne. Bol to veľmi nepríjemný pocit, najmä za daných okolností.

Sedel som a celým telom i dušou, ak to môžem tak povedať, som načúval temnote. Znenazdajky ma premklo odporné presvedčenie, že vo vzduchu sa niečo pohybuje. Znehybnel som a temeno hlavy som mal také napnuté, až som cítil skutočnú bolesť. Bola veľmi zvláštna a zároveň neuveriteľne intenzívna. Príšerne ma rozbolela hlava. Cítil som urputnú túžbu opäť si zakryť tvár, ale neurobil som tak. Ak by som to bol urobil, pravdepodobne by som to už nevydržal a z toho miesta rovno ušiel. A tak som tam naďalej sedel a po tele mi stekal ľadový pot. Nepreháňam, po chrbte mi behal mráz.

Náhle som opäť počul zvuk ťažkých, no čudesne tichých krokov v uličke, tentoraz bližšie pri mne. Nastalo krátke, znepokojujúce ticho, počas ktorého som mal pocit, že sa ku mne z uličky nakláňa niečo obrovské. V ušiach mi hučalo, no napriek tomu som začul jemný zvuk z miesta, kde stál môj fotoaparát – nepríjemný zvuk, akoby sa niekto plazil po dlážke – , nasledovaný ostrým cvaknutím. V ľavej ruke som držal lampáš, pripravený okamžite ho rozsvietiť, čo som v zúfalstve aj urobil. Zodvihol som ho nad hlavu a pozrel hore, pretože som bol presvedčený, že nado mnou niečo je. Nevidel som však vôbec nič. Ihneď som si posvietil na fotoaparát. Svetlo dopadalo pozdĺž celej uličky, ale ani tam nič nebolo. Otáčal som sa dookola a svietil všade, kam sa dalo. Neobjavil som však nič nezvyčajné.

Keď som zistil, že vôkol mňa nič nie je, rozhodol som sa prejsť k oltárnej časti a pozrieť sa, či je dýka na svojom mieste. Postavil som sa z lavice a vošiel do uličky smerujúcej k oltáru. Náhle som zastal. Bol som znechutený a mal som takmer neprekonateľný odpor kráčať ďalej k prednej časti kaplnky. Kým som premáhal tento úplne nový pocit úzkosti a strachu, pocítil som neprestávajúce, čudné pichanie, ktoré mi prechádzalo celou chrbticou a pulzujúcu, tupú

bolesť v krížovej oblasti. Povieť vám, že ten, kto to nezažil na vlastnej koži, si nevie ani len predstaviť tú prudkú, *skutočne fyzickú bolesť*, vyvolanú silným nervovým vypätím a panickým strachom, ktorý sa vám zahryzne do tela. Len som tam tak stál a cítil som sa neskutočne zle. Trvalo mi asi tridsať sekúnd, kým som sa ako-tak pozbieral a rýchlym krokom pokračoval k oltáru. Musel som vyzerat' ako chodiaci cínový vojačik, ktorý si cestou svieti na všetky strany. Ruku, v ktorej som zvieral revolver, som mal takú spotenú, že mi takmer vypadol z dlane. Nezná to veľmi hrdinsky, však?

Prešiel som cez úzku oltárnu časť a vystúpil na schodík, ktorý viedol k bráničke oltárneho zábradlia. Zodvihol som lampáš a posvietil na dýku. Bola na mieste a ja som si pomyslel, že všetko je v poriadku. Napriek tomu mi niečo hovorilo, aby som sa na ňu pozrel bližšie a tak som sa cez zábradlie naklonil dopredu, aby som si ju lepšie obzrel, ešte stále vysoko držiac lampáš. Moje podozrenie bolo správne. *Dýka zmizla*. Nad oltárom viselo len kovové puzdro v tvare kríža.

V nečakanom, znepokojujúcom záblesku mojej fantázie som si predstavil bezduchú vec vznášajúcu sa v temnote, ktorá sa bezcieľne túla kaplnkou a nech ju už ovládala akákoľvek sila, nebolo ju vidieť voľným okom. Strnulým, pomalým pohybom som otočil hlavu doľava a pomáhajúc si svetlom z lampáša som vystrašene pozrel za seba. Vtom som na ľavej strane hrude pocítil silný úder, ktorý ma od zábradlia odhodil do uličky. Spadol som na dlážku a hrôzostrašné ticho kaplnky preťalo rinčanie môjho brnenia. Pristál som na chrbte a ešte pár yardov som sa kĺzal po naleštenom mramore. Zastal som, až keď som ramenom narazil do lavice. Omráčene som sa snažil postaviť. Bol som v šoku a bolo mi zle. Avšak strach bol väčší ako bolesť. Pri páde som stratil revolver aj lampáš a vôbec som netušil, v ktorej časti kaplnky som. Postavil som sa na nohy, sklonil hlavu a v absolútnej tme som sa rozbehol. Vrazil som do lavice a odskočil naspäť. Snažil som sa vykľučkovať a trochu sa zorientovať. Tvár som si zakryl rukami a vyštartoval som stredom uličky.

Cestou som zhodil fotoaparát, ktorý padol niekam medzi lavice, a narazil som do krstiteľnice. Chvíľu som sa tackal, až kým som nenašiel východ. V panike som šmátral vo vrecku a snažil sa nahmatať kľúč. Po chvíli som ho vytiahol a horúčkovo som hľadal kľúčovú dierku. Vsunul som do nej kľúč, odomkol dvere a rýchlo sa prešmykol von. Opäť som sa šialene pokúšal nahmatať kľúčovú dierku z druhej strany, aby som za sebou mohol zamknúť a nedovoliť tomu, čo bolo v kaplnke, dostať sa na druhú stranu. Napokon sa mi to podarilo a habkajúc v tme som sa snažil cez halu dostať späť do svojej izby.

Keď som sa konečne ocitol v komnate, sadol som si a čakal, kým sa upokojím. Po chvíli som sa začal vyzliekať. Brnenie bolo na hrudnej časti poškodené, rovnako ako drôtená košeľa. Vtedy mi to došlo. Čokoľvek na mňa zaútočilo, snažilo sa ma bodnúť do srdca.

Rýchlo som zložil celé brnenie. Košeľu nad srdcom som mal trošku natrhnutú a skvela sa na nej krvavá škvrna. Nebolo to nič vážne, len drobné škrabnutie. Celú hrud' som však mal pomliaždenú a neskutočne ma bolela. Viete si predstaviť, čo by sa stalo, keby som na sebe nemal brnenie? Tak či onak, len zázrakom sa mi nestalo nič horšie.

Tú noc som celú prebdel. Sedel som na posteli a premýšľal. Čakal som na úsvit, aby som sa mohol vrátiť do kaplnky ešte skôr ako sir Jarnock a upratať za sebou neporiadok, ktorý som tam nechal. Nechcel som, aby zistil, že som si dal urobiť rezervný kľúč.

Hneď ako slabučké svetlo osvietilo moju izbu dostatočne na to, aby som rozoznal obrysy, rozhodol som sa vrátiť do kaplnky. Potichu som otvoril dvere a nervózne vošiel dovnútra. Kaplnku zahalovalo chladné svetlo vychádzajúceho slnka a panovalo v nej nadprirodzené, strašidelné ticho. Dokážete sa vžiť do mojej kože? Čakal som pri dverách niekoľko minút, kým slnko neosvetlilo celú kaplnku a mne sa nevrátila odvaha. Onedlho slnečné lúče prerazili cez veľké okno na východnej strane a po celej kaplnke sa rozlialo farebné svetlo. Až potom som nazbieral dostatok odhodlania a vykročil som vpred.

Kráčal som k uličke, v ktorej som prevrhol fotoaparát. Stojan vytrčal spod lavice a ja som očakával, že uvidím svoj fotoaparát rozbitý na márne kúsky. Našťastie mal len poškriabanú šošovku a nič vážnejšie sa mu nestalo.

Postavil som ho na pôvodné miesto, odkiaľ som v tú noc fotografoval. Vybral som kazetu s použitou platňou a vložil si ju do vrečka. Ľutoval som, že som neurobil ešte jeden záber v okamihu, keď som z oltárnej časti počul ten čudný zvuk.

Keď som postavil fotoaparát na miesto, vykročil som k oltáru po lampáš a revolver, ktoré mi – ako už viete – úder vyrazil z rúk. Lampáš som našiel pod kazateľnicou. Mal rozbité sklá a bol celý zničený. Revolver ležal v uličke na mieste, kde som zrejme narazil ramenom do lavice. Zdalo sa, že nie je poškodený.

Potom som sa vybral k oltárnemu zábradliu, aby som zisťoval, či niekto alebo niečo, vrátilo dýku naspäť na jej miesto. Avšak ešte než som pristúpil k zábradliu, zažil som menší šok. Necelý meter od miesta môjho napadnutia, ležala na dlážke dýka. Na vyleštenom mramore vyzerala pokojne a neškodne. Zaujímalo by ma, či niektorí z vás vôbec dokážu pochopiť nervozitu, ktorá sa ma zmocnila pri pohľade na ňu. V náhlivom, nelogickom konaní som na ňu skočil a pristúpil ju nohou, aby nemohla ujsť. Chápete to? Viete, hodnú chvíľu som ju nevládal zdvihnúť zo zeme. Len som tam stál a premýšľal. Potom som ju vzal do rúk a chvíľku držal. Možno to bol dôvod, prečo ma pomaličky prešiel strach (priznávam, môže za to aj slnečné svetlo) a uvedomil som si, že som bol tak trochu somár. Uistujem vás, že tieto pocity boli prirodzené. Každopádne to bol pre mňa úplne nový druh strachu, ktorý ma vtedy prepadol. A kašlem na tú vtipnú poznámku o somárovi. Hovorím teraz o istej zvedavosti spoznať nový druh strachu, ktorý som dovtedy nepoznal a nevedel som si ho ani len predstaviť. Zaujíma vás to?

Podrobne som si prezeral dýku z oboch strán. Držal som ju pevne v ruke – ako som si neskôr uvedomil – a ani na chvíľu som nepovolil. Akoby som sa podvedome čudoval, že

mi pokojne leží v rukách. Po chvíľke ma prešiel aj tento pocit. Zvláštna dýka nevykazovala žiadne známky útoku. Hrot čepele, ktorý prešiel mojím brnením, bol trochu svetlejší, inak nič.

Keď som od nej napokon odtrhol oči, vystúpil som na schodík vedúci k oltáru a prešiel cez malú bráničku na zábradlí. Potom som si klakol na oltárny stôl a vložil dýku do obalu visiaceho na stene. Opäť som prešiel cez zábradlie a zavrel za sebou bráničku. Uvedomoval som si svoj nepokoj, ktorý pramenil z vedomia, že táto stará smrtiaca zbraň je späť na svojom zvyčajnom mieste. Nemusel som sa nad svojimi pocitmi príliš zamýšľať. Aj keď to nebolo veľmi logické, bol som podvedome presvedčený, že dýka je nebezpečnejšia, keď je na mieste, na ktorom visela päť storočí, ako keď je položená niekde inde. Pamätám si, že som si nedokázal svoje presvedčenie vysvetliť, napriek tomu, že dýka vyzerala na oltárnej dlažbe celkom *neškodne*. Viem len to, že keď som ju zavesil na jej miesto, bol som neuveriteľne vynervovaný a jediné, čo som ešte urobil cestou z kaplnky bolo, že som odtiaľ zobral rozbitý lampáš, ktorý som položil na dlážku, keď som si obzeral dýku. Potom som sa rýchlym krokom náhlil k dverám, aby som odtiaľ čo najskôr vypadol.

Až keď som za sebou zavrel dvere, uvedomil som si, aký som vystrašený. Už som nemal pocit, že sir Alfred je hypochonder len preto, že bol prehnane opatrný vo všetkom, čo sa týkalo kaplnky. Napadlo mi, či nevedel o nejakej inej tragicknej nehode, ktorá sa v kaplnke stala dávnejšie a nikomu o tom nepovedal.

Vrátil som sa do svojej izby, umyl sa, oholil a obliekol. Potom som chvíľu čítal. O niečo neskôr som zišiel dolu a požiadal nového komorníka, aby mi priniesol niekoľko sendvičov a šálku kávy.

O pol hodinu som už trielil do Burtontree tak rýchlo, ako sa len dalo, pretože mi napadla zaujímavá myšlienka, ktorú som si musel okamžite overiť. Do mesta som dorazil krátko pred pol deviatou. Miestny fotograf mal už odtiahnuté

závesy a tak som neváhal a zaklopal. Klopal som tak do vtedy, kým mi neprišiel otvoriť. Nemal na sebe plášť a bolo zrejmé, že som ho odtrhol od raňajok. Aby som sa jasne a stručne vyjadril, potreboval som sa okamžite dostať do jeho tmavej komory.

Mal som so sebou kazetu s exponovanou fotografickou platňou. Hneď, ako som si všetko pripravil, začal som vyvolávať film. Najprv som však do roztoku vložil druhú platňu, ktorá bola po celý čas, čo som vyčkával v tmavej kaplnke, pripravená na použitie. Ako viete, objektív kamery som mal odkrytý, preto bola celá oltárna časť akoby pod neustálym dohľadom.

Určite ste počuli, že rád experimentujem s expozíciou, čiže fotografujem bez použitia svetla. Začal som sa o to zaujímať, keď som zistil, na akom princípe funguje röntgenové žiarenie. Musíte však chápať, že keď som sa snažil vyvolať záber z *neosvetlenej* platne, mal som len malú nádej, že z toho niečo bude.

Preto som s veľkým napätím sledoval platňu ležiacu vo vývojke. Čoskoro sa v jej hornej časti začala objavovať slabá, čierna škvrna, nasledovaná ďalšími, ktoré však boli príliš nejasné a beztvaré. Zodvihol som negatív a podržal ho oproti červenému svetlu. Škvryny na zábere boli relatívne malé a takmer všetky sa nachádzali len na jednej strane platne, ale, ako som povedal, nedalo sa z nich vyčítať nič konkrétne. Napriek tomu som bol veľmi vzrušený, že sa na platni vôbec niečo objavilo a rýchlo som ju vložil späť do roztoku.

Niekoľko minút som platňu pozoroval. Raz alebo dvakrát som ju zodvihol oproti svetlu, aby som ju podrobnejšie preskúmal, ale nevedel som zistiť, čo tie škvryny predstavujú, až kým som nezbadal, že na jednom z dvoch miest vyzerajú ako nenápadný kríž, pripomínajúci rukoväť dýky. Musel som si dávať veľký pozor, aby som nebol príliš zaujatý tou znepokojujúcou podobou, pretože škvryny boli naozaj príliš neurčité. Priznávam však, že už len samotná myšlienka na podobnosť s tou dýkou vo mne vyvolala zvláštne chvenie.